

ДЖУНИЧИРО ТАНИДЗАКИ

ТАТУИРОВКАТА

Превод от английски: Христо Кънев, 1973

chitanka.info

Това се случило по времето, когато благородната добродетел на волността все още била в разцвет, когато днешната безжалостна борба за съществуване била още непозната. Лицата на младите аристократи и земевладелци не се помрачавали от нито един облак; в двореца придворните дами и големите куртизанки винаги били с усмивка на уста; клоуните и професионалните остроумци от чайните се ползвали с голяма почит; животът бил мирен и пълен с радост. В театъра и в писанията от онова време красотата и могъществото се рисували като неделими качества на героите.

Физическата красота наистина била главна цел в живота и за постигането ѝ хората отивали толкова далеч, че се татуирали. На телата им блестящи линии и цветове били изписвани като фигури на сложен танц. Когато тръгвали за увеселителните домове, те избирили за носачи на своите паланкини мъже, чиито тела били искусно татуирани, и куртизанките на Йшиуара и Тацуки дарявали любовта си на онези, които се славели с най-красиви татуировки. Честите посетители на игралните бордери: пожарникари, търговци и дори самураи — всички прибягвали до изкуството на татуировача. Уреждали се често изложби на татуировки, където участниците опипвали с пръст линиите по гърбовете си и похвалвали някоя оригинална рисунка или критикували недостатъците на друга.

Имало един млад татуировач със забележителен талант. Той бил много на мода и славата му съперничела дори с тази на големите стари майстори Чарибун от Асакуза, Якохеи от Мацушимачо и Конконджиро. Произведенията му получавали висока оценка на татуировъчните изложби и повечето почитатели на това изкуство се стремели да станат негови клиенти. Докато художникът Дарумакин бил известен с хубавите си рисунки, а Каракуса Гонта бил майстор на цинобъровата татуировка, този човек, Сеикичи, се славел с оригиналността на своите композиции и с чувствения им характер.

Преди това той имал известна популярност като художник, принадлежащ към школата Тойокуни и Кунисада, и се усъвършенствувал в жанровата живопис. Слязъл до равнището на татуировач, той пак запазил верния дух на художник и голяма чувствителност. Отказвал да работи върху хора, чиято кожа или общо физическо състояние не му допадали, а клиентите, които одобрявал, трябвало да се съгласяват безпрекословно с рисунката по негов избор и

с неговата цена. Освен това те трябвало да търпят в продължение на един-два месеца мъчителните болки от неговите игли.

В сърцето на младия татуировач се таели неподозирани страсти и желания. Когато убождането от неговите игли карало пътта да се подува и алената кръв да струи, клиентите, неспособни да понасят такова страдание, почвали да стенат от болка. Колкото повече стенели те, толкова по-голяма била странната наслада на художника. Той обичал особено много цинобъровите рисунки, известни като най-болезнени при татуирането. Когато клиентите му получели петшестстотин убождания с иглата и после взимали вряла баня, за да изпъкнат по-ярко краските, те често рухвали полумъртви в краката на Сеикичи. И докато лежели така, неспособни да помръднат, той ги питал с доволна усмивка: „Е, какво, здравата ли боли?“

Ако имал работа с малодушен клиент, който тракал зъби от страх или пък надавал писъци от болка, Сеикичи казвал: „Наистина мислех, че сте родом от Киото, където хората минават за смелчаци. Моля, помърщете се да търпите. Иглите ми са необикновено болезнени.“ И като поглеждал бързо изпод око лицето на жертвата, сега мокро от сълзи, той продължавал работата си с пълно равнодушие. Ако, обратно, клиентът понасял страданието мъжествено, татуировачът казвал: „О, вие сте по-смел, отколкото изглеждате. Но почакайте. Скоро няма да можете да търпите мълчаливо, колкото и да се мъчите.“ И се изсмивал, показвайки белите си зъби.

Години вече голямата амбиция на Сеикичи беше да подложи на иглата си свежата кожа на някое красиво момиче, върху която той мечтаеше да изобрази, така да се каже, самата си душа. Тази въображаема жена трябваше да притежава необикновени качества — както физически, така и душевни; приятно лице и хубава кожа нямаше сами по себе си да задоволят Сеикичи. Напразно той бе търсил сред известните куртизанки жената, която би отговаряла на неговия идеал. Нейният образ беше постоянно в главата му и макар да изминаха вече три години, откак започна това търсене, желанието му бе станало още по-силно.

Една лятна вечер, както се разхождаше из квартала Фукагауа, вниманието му бе привлечено от женски крак с ослепителна белота,

който се изгуби зад завесите на някакъв паланкин. Един крак може да притежава толкова вариации на израза, колкото лицето, и този бял крак изглеждаше на Сеикичи като най-рядко бижу. Изящната форма на пръстите, дъгоцветните нокти, закръглената пета, кожата — така блестяща, като че е била мита в продължение на векове от бистрите води на някой планински поток, всичко съчетано да създаде крак с пълно съвършенство, предназначен да развълнува сърцето на един мъж и да потъпче душата му. Сеикичи разбра начаса, че това е кракът на жената, която бе търсил тези дълги години. Радостно той забърза след паланкина с надеждата да зърне поне за миг неговата обитателка, но след като измина така няколко преки, го изгуби от очи зад един ъгъл. Оттогава насетне съмненият му копнеж се превърна в най-силна страст.

Една сутрин, година по-късно, Сеикичи бе посетен в дома си в квартала Фукагауа от някакво младо момиче, изпратено от една негова приятелка, гейша от квартала Тацуци.

— Извинете, господине — рече плахо момичето. — Господарката ми поръча да ви предам това палто лично и да ви помоля да бъдете така добър да направите на подплатата някаква рисунка.

Тя му връчи писмо, както и палтото на жената, увито в хартия с лика на артиста Юан Тоджаку. В писмото си гейшата уведомяваше Сеикичи, че младата посланица е новата ѝ повереница, която скоро щяла да направи дебюта си като гейша в ресторантите на столицата. Тя го молеше да направи каквото може, за да лансира момичето в новата му кариера.

Сеикичи се вгледа внимателно в посетителката, която, макар на не повече от шестнадесет-седемнадесет години, изглеждаше на лице необикновено зряла. В очите ѝ се отразяваха мечтите на всички красиви мъже и хубавици, живели в този град, където се събираха добродетелите и пороците на цялата страна. После погледът на Сеикичи се насочи към изящните крака, обути в дървени обувки за навън, отгоре със сламена плетка.

— Възможно ли е да сте били вие тази, която напусна ресторант „Хирасеи“ миналия юни с един паланкин?

— Да, господине, това бях аз — отвърна тя и се разсмя при странния му въпрос. — Баща ми беше още жив тогава и обичаше да ме води от време на време до ресторант „Хирасеи“.

— Чакам ви цели пет години — промълви Сеикичи. — Сега за пръв път виждам лицето ви, но ви познавам по вашите крака. Има нещо, което бих желал да видите. Моля, влезте вътре и не се страхувайте.

Като каза това, той пое ръката на проявяващата неохота девойка и я заведе на горния етаж в една стая, която гледаше към голямата река. Взе две големи, навити на роло картини и разгъна едната от тях пред нея.

Тази картина изобразяваща Мо Хси, любимата жена на древния китайски император Чжоу Жестокия. Тя се бе облегнала нехайно на една балюстра, а полите на пищната и брокатена мантия опираха в стъпалата на една стълба, водеща към градина. Малката главица на принцесата изглеждаше твърде слабичка за тежестта на короната, инкрустирана с лазурит^[1] и корал. В дясната си ръка тя държеше чаша, леко наклонена, и лениво наблюдаваше един затворник, който Щеше да бъде обезглавен в градината долу. Със завързани ръце и крака за един кол, той очакваше последния си миг; очите бяха затворени, главата отпусната. Картините, изобразяващи подобни сцени, клонят към вулгарност, но художникът така умело бе предал израженията на принцесата и осъдения, че този картичен свитък беше олицетворение на съвършенство.

Известно време девойката гледа странната рисунка. Несъзнателно очите ѝ заблестяха и устните затрепераха; лека-полека лицето ѝ започна да прилича на това на младата китайска принцеса.

— Вашият дух е отразен в тази картина — рече Сеикичи, загледан с щастлива усмивка в девойката.

— Защо ми показвахте такава ужасна картина? — попита тя, като прокара ръка по бледото си чело.

— Жената, изобразена там, сте самата вие. Кръвта ѝ тече във вашите жили.

След това Сеикичи разгъна другия свитък, озаглавен „Жертвите“. В центъра на картината една млада жена стоеше облегната на вишново дърво и гледаше към купчина трупове на мъже, които лежеха в краката ѝ; гордост и задоволство се четяха на бледото ѝ лице. Подскачайки сред труповете, рояк птиченца чуруликаше весело. Не можеше да се каже дали картината изобразява бойно поле или пролетна градина!

— Тази картина символизира вашето бъдеще — каза Сеикичи и посочи лицето на младата жена, което и този път странно напомняше това на неговата посетителка. — А мъжете, рухнали на земята, са тези, които ще си изгубят живота заради вас.

— О, моля ви — извика тя, — махнете тази картина! — И сякаш да избегне ужасната омая на картината, тя й обърна гръб и се просна върху сламените рогозки. И остана да лежи там с разтреперани устни и потръпващо от конвулсии тяло.

— Художнико, ще ви призная... Както предположихте, аз имам в себе си природата на тази жена. Смилете се над мен и скрийте картината.

— Не говорете като страхливка! Напротив, трябва да изучите картината още по- внимателно и скоро след това ще престанете да се плашите от нея.

Момичето не се решаваше да вдигне глава и продължаваше да крие лице в ръкава на кимоното. Лежеше проснато на пода и непрестанно повтаряше:

— Художнико, пуснете ме да си вървя. Страх ме е да стоя при вас.

— Ще останете още малко — изрече властно Сеикичи. — Само аз мога да ви превърна в красива жена.

И оттам, където държеше стъкленичките и иглите си, избра едно шишенце със силна упойка.

Слънцето грееше ярко върху реката. Отразените му лъчи хвърляха шарка като златни вълни върху плъзгащите се врати и върху лицето на младата спяща жена. Сеикичи затвори вратите и седна до нея. Сега за пръв път той можеше да се наслади пълно на необикновената красота на девойката и си помисли, че би стоял с години така, загледан в това съвършено, неподвижно лице.

Но желанието да осъществи своето намерение скоро го завладя с неотразима сила. Грабна принадлежностите за татуиране от лицата, откри тялото на момичето и заби в гърба му острието на своето перо, което крепеше между палеца, безименния и кутрето на лявата си ръка. Като държеше иглата в дясната ръка, той започна да боде, следвайки линиите, очертани от перото. Както някога населението на Мемфис

разкрасило със сфинксове и пирамиди хубавата египетска земя, така и Сеикичи сега разкрасяваше чистата кожа на това младо момиче. Сякаш самият дух на татуировача се вливаше в рисунката и всяка впръскана капка цинобър беше като капка от собствената му кръв, проникваща в тялото на момичето.

В своето увлечение Сеикичи съвсем забрави за времето. Настъпи обед и превали, тихият пролетен ден течеше към своя край. Ръката на Сеикичи неуморно продължаваше работа, без дори да пробуди момичето от неговата дрямка. Скоро луната изгря на небето и разля вълшебните си лъчи над покривите оттатък реката. А татуировката не беше готова още и наполовина. Сеикичи прекъсна работа да запали лампата, после отново седна и посегна за иглата.

Сега всяка черта изискваше усилие и художникът често отронваше въздишка, сякаш собственото му сърце чувствуващо убожданията. Лека-полека започна да се появява очертанието на грамаден паяк. Когато бледият светлик на зората нахлу в стаята, това животно със катанински вид вече простираше осемте си крака върху гърба на момичето.

Пролетната нощ беше почти отминала. Вече се чуваше плясъкът на веслата на лодките, тръгнали в двете посоки на реката; над платната на малките рибарски едномачтови лодки, издuti от утринния ветрец, се виждаха вдигащите се мъгли. Най-сетне Сеикичи достигна момента, в който можеше да остави иглата. Застанал отстрани, той заразглежда огромния женски паяк, татуиран на гърба на момичето, и както го съзерцаваше, съзна, че в тази работа е изразил същността на целия си живот. Сега, след като тя бе завършена, художникът почувствува голяма празнота.

— За да ти дам красота, излях цялата си душа в тази татуировка — прошепна Сеикичи. — Отсега нататък в Япония няма да има друга жена, която да се мери с теб! Никога вече ти не ще изпиташ страх. Всички мъже, всички мъже ще бъдат твои жертвии...

Тя дали чу думите му? Въздишка се изтръгна от устните й, девойката се раздвижи. Лека-полека тя почна да възвръща съзнание и както лежеше и дишаше тежко, краката на паяка върху гърба ѝ се движеха напред-назад, сякаш беше жив.

— Сигурно изпитваш страдание — рече Сеикичи. — Това е, защото паякът прегръща тялото ти много здраво.

Тя полуотвори очи. Отпърво те имаха блуждаещ поглед, после зениците заблестяха с яркост, която се равняваше на лунните лъчи, отразени върху лицето на Сеикичи.

— Художнико, искам да видя татуировката на гърба си! Щом сте ми влели душата си, трябва наистина да съм станала красива.

Тя говореше като насьн и въпреки това в гласа ѝ звучеше нова нотка на увереност, на сила.

— Първо трябва да вземеш баня, за да станат цветовете по-ярки — отговори ѝ Сеикичи. И добави с необичайна загриженост: — Много ще боли, много. Но имай смелост!

— Ще понеса всичко, за да стана красива — отговори девойката.

Тя последва Сеикичи няколко стъпала по-долу до банята и когато се потопи във врялата вода, очите ѝ блеснаха от болка.

— Ах, ах, колко силно пари! — простена тя. — Художнико, оставете ме и ме почакайте горе. Ще дойда при вас, когато съм готова. Не искам никой мъж да ме гледа как страдам.

Ала когато излезе от банята, тя нямаше сила дори да се избръше. Отблъсна ръката на Сеикичи, протегната да ѝ помогне, и се свлече на пода. Пъшкайки, тя лежеше, разпиляла дългата си коса по пода. Огледалото зад нея отразяваше петите на два крака, блестящи като седеф.

Сеикичи отиде горе да я почака и когато най-после тя дойде при него, беше се облякла грижливо. Влажната ѝ коса беше сресана и се спускаше по раменете. Нежната уста и витите вежди вече не издаваха страдание и когато се загледа навън към реката, в очите ѝ искреще студен блясък. Въпреки младостта си тази девойка имаше вид на жена, прекарала години по чайните и придобила изкуството да покорява мъжките сърца. Удивен, Сеикичи се замисли за промяната, станала с плахата довчера девойка. Като отиде в другата стая, той взе двете навити на роло картини, които ѝ бе показал.

— Дарявам ти тези картини — каза той. — И също, разбира се, татуировката. Те са твои, можеш да си ги отнесеш.

— Художнико — отвърна тя, — сърцето ми сега е чисто от всянакъв страх. И вие... вие ще сте първата ми жертва!

Тя му хвърли поглед, пронизващ като току-що наточено острие на сабя. Това беше погледът на младата китайска принцеса и на онази,

другата жена, облегната на вишната и оградена от пеещите птички и мъртвите тела. Чувство на тържество обхвана Сеикичи.

— Искам да видя татуировката ти — каза ѝ той. — Покажи ми татуировката си.

Без да изрече дума, тя наклони глава и освободи дрехата си. Лъчите на утринното слънце озариха гърба на младото момиче и златният им блясък сякаш подпали паяка.

[1] Красив син минерал, който се употребява за украшения и за добиване на ултрамарин. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.